

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 21. juni 2026, kl. 10.30

FRILUFTSGUDSTJENESTE og sommerfest

Tekst: Lukasevangeliet 15, 11-32

Salmer: 754; 29; 807; 899; 469, v.8; 725

Bare der ville komme en sommerfugl til os her: Flagre lydløst hen over vores hoveder som et tegn, en hilsen, en kærlig påmindelse om Guds nærvær! Det sker nok ikke, for danske sommerfugle uddør på grund af vores gift og begærlighed: Vi vil ikke ha' det ukrudt! Og vi vil have billige fødevarer! Er vi heldige at se en sommerfugl, er det en lille stille advarsel til os: Vi *må* ikke kun tænke på at vores *egen mave og konto* skal vokse! Men samtidig giver sommerfuglen os *håb*; den fortæller nemlig om *forvandlingens* mulighed: Vel svigter og fejler vi gang på gang – men det kan blive *anderledes*! Det er nemlig Guds plan: Gud sendte Jesus til os for at *afsløre* vores giftigheder og magtbegær – og for at *forvandle* alle vores svigt til nyt *håb*! Og ingen ved bedre end en sommerfugl, hvad forvandling går ud på: Den begynder som et mikroskopisk æg, bliver til en klam larve, så til en tør og død puppe – for til sidst at flyve ud som en

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

sommerfugl, en flyvende blomst! Og når Gud kan forvandle sommerfuglen så mirakuløst – skulle Gud så ikke også kunne forvandle *os*? Vi rummer primitive og grimme sider – men skulle Gud ikke kunne finde det smukke og kærlige frem i os og folde det ud? Jesus fortæller om en far, der sendte sin eventyrlystne søn ud i verden med en formue i rygsækken; den far vidste dybt i sit hjerte, at hans barn var andet end egoistisk begær efter oplevelser og fornøjelser; en dag ville sommerfuglen i ham tage over – den ville overleve svigt og svineri og fornedrelse. Og sådan blev det: Da den unge mand havde spoleret alt, vågnede der en ny bevidsthed i ham. Han var jo *mere* end sine fester og sine fald – han var *elsket*! *Hjemme* hos far var han elsket. *Havde* i hvert fald været det. Nu var alt tabt, men der *var* stadig den mulighed at vende *hjem*: Han forstod nu, at *pengenes* verden er et fremmed land, som man kan besøge og erfare, at dér får man som man har *fortjent*! Men vi hører ikke *hjemme* dér: Vores *hjem* har vi dér hvor *kærligheden* bor! *Hjemme* igen oplever den unge mand, at man kan være så *uværdig*, det skal være og *fortjene* foragt og udstødelse, men kærligheden kommer løbende én i

3. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

møde med sin uforbeholdne glæde: Den gør én ren og frisk og anerkendt – den holder fest for én! Man bliver forvandlet! For kærligheden *lever* af at give sig selv til dem, den vil – uden regnskabsaflæggelse, gratis og frit. Og kærligheden *dør* af betaling og beregning! Al regnen på forskellen mellem fedekalv og gedekid, slår kærligheden ihjel! Og den pligtopfyldende søn derhjemme har netop gået og tænkt i belønning og straf og regnet på, hvad der kunne betale sig. Det gav hans kærlighed åndenød, og han var helt blind for at han dag ud og dag ind levede og åndede i og af sin *fars* kærlighed. Mon han til sidst gik med ind i det fællesskab, der kaldte på ham? Mon også han blev forvandlet, så hans indre sommerfugl foldede sig ud? På græsk hedder sommerfugl *psyke* – altså det samme som ånd eller sjæl eller den indre kraft som holder os i live: Guds livskraft i os. Guds kærlighed som kan forvandle os – lidt efter lidt til levende sommerfuglemennesker her og nu – og til sidst som frie flyvende sjæle i Guds evige kærlighedshave! God sommer!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.